

Betrægtninger

ved

Den i Liver

Velædle, Höyfornemme

Hr. O w e H o l m s

G r a v .

Ærbödigst

av

B. Børretzen.

Bergen, 1801.

Trykt i Hs. Kongel. Majests. privileg. Bogtrykkerie,
hos R. Dahls Efterleveriske.

Som Graven mørk for os den Tanke var:
At Jordens Alt er kun et Laan os givet
Av Verdnens Guld, som skabte dem og Livet,
Og lige Ret til Mid og Seraph har: —
At bag et Rum av Tid, som lod sig en bestemme,
Til Regnskab og Dom vi skal hans Røst fornemme: —

At Stovets Son til Stovet smulders ned: —
At Timer, som med Lynets Fart sig skynde,
Bor egen Flugt mod Evighed forlynde,
Og vidner om vor Tids Ustadighed: —
At Sorg, i Glæde svæbt, sig til hver Boelig haster: —
At kun et Dheblik vort Haab, vor Roe kuldaster: —

At Ønsket tit paa vore Læber bær: —
At halvgjort Værk vi tit os efterlade: —
At Skæbnen gav just modsat det vi bade: —
At paa dens Løb vi falsk Beregning gør: —
At Lykkens Yndling fil sin Lod av Lidens Onde,
At ingen Dødelig sig dersra redde kunde.

En nogen Trivl vi om den Sandhed bær; —
Thi hver en Dag os nyt Exempel skænker, —
Til Fordeel vi os tit den Tanke tænker, —
Og gysende den var en Christen kær; —
Ja! den skal skabe Lys og give salig Styrke, —
At kunne seyrrig gaae ind i Gravens Mørke.

Hvor vaersom du paa Livets knudred' Ven
Med trygge Fied saa usorsagt tør vandre, —
Og en den Plan ved Fristelser forandre:
" Jeg Dyd og Pligt til Maalest sviger ej." —
Maar til hin skulde Son dit Dye stedse meeder,
Og skimiter ved dit Blik dens reene Saligheder.

Maar

Naar som et Laan man nyder rentefrit,
Du Overslod saa viiselig erliender,
Og stræber paa, at du den vel anvender,
Erindrende: Forliiset blot er dit;
Men at dog for dens Brug engang skal gieres Rede,
Og misbrugt mindste Slicke man va ey kan af bede.

Hvor stort dit Hæld! din Rigdom! o! hvor sand!
Misundelig den stolte Fryd du nyder!
Naar Suk er qvalt, naar Enkens Graad ey flyder,
Naar gavmild Haand til Hielp udralles kan —
Den Vellyst lier sig ey med andre sammenligne,
Som da, den Riige need, naar Arme ham velsigne.

Dig Gulders Glands at blænde ey formaaer,
Og qvegsom Sovn det aldrig fra dig røver,
Ey med dets Vægt du Næsten dybt bedrever,
Du Binding ey ved Uretfaerd attraær;
En skælsum Plageaand dig Rigdom aldrig bliver,
Men glad du nyter den, tilfreds den fra dig giver.

At tænke sig, som Stovets usle Son,
Bestemt av Guld til bedre Liv end dette,
Hvis jordist' Daad den Værdslyd skal oprette,
Som gav vort Haab en Udsigt evig skien;
Da knælende din Land sig denne Trest tilegner:
Forluge, min Guld! du ved din Son min Skuld fraregner.

Da gaaer du klok mod Evigheden hen,
Da løsner du de sterke Baand os binde,
Da strider du, for her at overvinde,
Og hisset see din glade Slægt igiens
Da skulle dit Farvel os hellig Varsel være,
At leve for at døe, at leve, døe med Ere.

Blandt Ønskers Hær vi rumles, og en veed!
Hvad næste Nu kan utenkt os paaføre;
Hvor hældig du, som kan din Sag avgjøre
Kun med et Sul til Guds Barmhertighed!
En Jorden fængster dig; og om dit Ønske sviger,
Som Vederlag det op til Himles Glæde stiger.

Blev

Blev Korset svart paa dine Skuldre lagt,
I Medgangs Skød at nære daglig Smerte,
Kom Svaghed til det ellers friske Hjerte,
Som ingen Sorg for Legems Tærh har smage,
Blev Tiden dobbelt lang, kan Dagens Morgenrøde
En dine Lidelser et Øyeblik forløde.

Da fandt du Taal, i det du tænkte dig:
” Vor Tilstand her en Samling er av Meyer;
” Men saadant Kors den Glædes Verd forhoyer,
” Som Gud har giemt til dem som dyrke sig;
” Igennem Prøvelser jeg luttres til at nyde
” En varig Salighed, som evig skal mig frønde.”

Du Hæversmand! her til dit Hvilested,
Dit fulgte Dig igennem Aar og Dage
De Tanker, som saa trofast kan ledsage,
Og hyldes i den lyse Evighed;
Kun lidet for Din Daad, at Stov i Stov Dig hædre,
Du som nu blandt Guds Folk har fundet fromme Fædre.

Som

Som Fader, — Mand, som Borger og som Ven,
En Hæders Krands vi flætte om Dit Minde,
Uvisnet skal vi den bag Graven finde,
Naar herliggiort' vi skue Dig igjen.
Nok — hvad Du var, gud Dine Sonner blive,
Dg Esterstæge til Dem en Faders Hæder give!

Din Afseend var for mange sorgelig,
Din ædle Vis, som deelte dine Plager,
Hvis Søster Du i Evighed modtager,
Dg Sonner, som i Alle maae ligner Dig!
En værdig elsket Slægt — Den Høk Du gav
sin Fede,
De alle saaredes, da Du uventet døede.

Men, Smerters Mand! Dem levnes denne Trost,
At Frugterne Din Vandet het fortiente,
Blir Avl om's Aar, og hervor De forente
Sin Bon med Din: At vorde snart oplost:
Saa lod Dit varme Suk, som blev bønher i Tide:
"O JESU! Frelsens GUD! lad mig en længer
lide!"

Fra

Fra Gravens Boe og fra dens tanse Hjem,
Fra Aanders Land, hvor hen vi alle iile,
Der, hvor Du nu modtog Guds Folkes Hvile,
Din skyldfri Aund for Guld velsigner Dem;
Ja hver en Tanke, som en sydlig Jord kan ydes,
Var denne: At J hist foreenet maatte frydes!

Saa Fred Dit Stev! Tak for Dit førte Liv!
Hvert Øyeblik vi os Din Tilstand nærme;
Mod Dod og Grav os Intet kan beskynde,
Men engang skal os vælge Almagts Bliv.
O Mand! o Fader! Ven! Giddisse liare
Navne
Maae i en Evighed hinanden glæd
omfavne!!!
